

Kad IMAM, a kad NEMAM vremena

Svaki dan mi počinje isto i baš svaki dan mi prekratko traje.

Probudim se ujutro i IMAM vremena otići oprati zube, umiti se i spremiti za školu. U školu mi se toliko žuri da NEMAM vremena još i pospremiti krevet. IMAM vremena u školi biti s prijateljima, igrati se graničara i razgovarati. A cure? Za njih NEMAM vremena, jer su mi malo dosadne i ne kuže naše muške razgovore o kompjuterskim igricama. Kad poslije škole dođem doma IMAM vremena malo odmoriti, ručati, a onda brzo na pisanje zadaće i učenje jer NEMAM baš puno vremena do 16,00 sati. Tada mama dolazi s posla kući i naravno sretna je, ako je cijela zadaća napisana. Poslije IMAM vremena razgovarati s mamom, smisliti koju spačku sestri ili igrati s tatom košarku. IMAM vremena za vožnju biciklom po dvorištu i po uskim seoskim ulicama. Ono što me najviše veseli je kad tata izvadi traktor iz garaže i malo se provozamo po oranicama. Za to uvijek IMAM vremena.

I tako se dan bliži kraju, a ja više NEMAM vremena za igre s loptom, za zezanje s bakom i djedom. IMAM vremena da složim školsku torbu za sljedeći dan, otuširam se, a možda s roditeljima i sestrom prije spavanja odigram Čovječe ne ljuti se. No, ja se uvijek ljutim, jer NEMAM vremena gubiti.

Luka Grabušić,3.a